

"Varför jag starkt förknippar mig med 40-talister"

Efter andra världskriget blev det en så kallad babyboom. Första gången jag hörde **the Beatles** sa det bom i mig också. Jag var 13 år när jag lyssnade med min pappa, en sann 40-talist med allt vad det kan innebära. Det blev som i filmen *Populärmusik från Vittula*, när dom lyssnade för första gången på Beatles och väggarna började snurra till rock'n'roll music.

Jag har sedan tidiga tonår fått intresset för kläderna, politiken och främst musiken från 60-talet. Jag hade gärna varit på kårhusockupationen och hängt i almar i Kungsträdgården. Givetvis var inte allt bra och man ska inte idealisera för mycket. Att vara psykiskt sjuk var säkert svårt på den tiden och en riktig pärs.

Varifrån har detta brinnande intresse kommit? Svaret är lätt: min pappa har sett **Rolling Stones** med mig i nutid och på Tennisarenan på 60-talet. Han har sett **Jimi Hendrix** elda upp gitarren på Gröna Lund. Plus många andra artister och band. Min pappa och jag spelar lite gitarr.

Det finns något som jag inte fascineras av och det är drogkulturen som växte fram. Förutom just det känner jag mig själsligt förknippad med hur man levde på 60-talet.

Om just du också gillar 60-talsmusik kan jag rekommendera att åka till Liverpool. Även fast jag inte var född då Beatles plattor kom känner jag mig nostalgisk på ett lite udda vis ändå. Så res till Liverpool, lyssna på musiken eller vad ni känner för. Kanske blir det lika omtumlande, golvande och revolutionerande för er som det blev för mig. Kanske 60-talsmusiken dimper ner från himlen för er också.

Text: Elinor Ernvist Östlihn

Bild av [Vicki Hamilton](#) från [Pixabay](#)